

Prágai Tamás

Egy összetört alkotmányra

Egy lakat feltöretett,
egy pecsét feltöretett,
nem vettük észre, mikor –
egy vasláda pántjai pattantanak,
a fejünk fölött átsuhant az angyal,

a régi alkotmány széthasadt,
erélye nincs, múzeumi áru,
műemlékszag és reminiscencia: ilyen
vasalatot nem csinál többé kovács,
forgácsait tapodjuk,

ami bent volt, most kívül került,
ami sötétben hevert, napvilágra jött,
kívül rekedt, amit őriztünk sokáig,
kintre, de nem a szabadba:
kívül van törvényen, időn.

Törvény lett, hogy mind kívül legyünk,
ha bent nincs, nem is nehéz ez:
betyárok, mámorok kivetettjei,
kint a csalitban, csipkefa alatt
faggatjuk egymást: komám, miért?

Fejét mindenki önként veszítse el,
egy elomlott tornác oszlopai közt
álljon és várjon a tőke mellett,
jön hóhér vagy jó hír: a tőke kihajt,
nohát, vadszólót, fürtöst, delevárit.

Egyetlen húr zörög az agyban,
cimbalomé, vak zenésze
tépi-cibálja, siralomházi idill –
a széllal bélelt ajtón szél gázol keresztül,
ennél kijebb már nincs emberfia,

a levegő húrjait pergeti két verő.

Gém

Ne rebbenj föl, amikor szólítanak, madár! – előbb-utóbb szólítani fog
egy hang, tollas barátom –,
de akkor két hártás tappancs nehezedjen a bitumenre,
két ragacsos, kicsi tappancs,

amikor kell, maradj a helyeden, maradj te veszteg, amikor
vihart jelez, és
zuhanni kezd a légnyomás, és kapkodás van, zuhan, zuhan, és be is csapódik
valami higanynehéz

a szívbe. – Hisz mindig becsapódik valaki, valami (ha lehet, ne te legyél az),
mielőtt a robbanó, fehér
megvilágosodás virágszirmai kinyílnak bent a koponyában... Billegj
hosszú lábaidon

te akkor is, de áld meg, ahogy lehet, e kort, s a sáros, híg aszfalt, szürkület,
hétköznapok felett
tekints szét.... Hiszen ragacsos altalaj a szürkeké bűvőhelye, akik nem látszanak, de
apró-cseprő

életükben kémek... Állj meg, madár! Meglátod majd, mint finom selyemszál,
feszülni kezd
talaj és valamely felső szép ég között, egyre vastkosabb
gerinced,

makacs szár, gyökeret bont, vastagszik és felső bóbitáján érnek az idő
telt bogyói,
gyapjasodik a háncsszövet, törzsebb a törzs, egyre töredelmesebb
a lomb,

ha kell: nesze! egy tölgyfa benned; annak akartad? mindegy, akárminek
akartad, tölgy lett –
szilárdabb benned, mint a tudás. Most már repülhetsz, szállhatsz, madár –
ő marad, helyt áll érted.



Miklosovits László grafikája